

Convenția de la Istanbul referitoare la definiția genului a fost ratificată în mod neconstituțional

Situația după referendumul de săptămâna trecută se prezintă astfel:

1. Din punct de vedere legal, am rămas cu *status quo*-ul anterior: nimic din legislația anterioară nu s-a schimbat.
2. Din punct de vedere al voinței publice din societate: s-au pronunțat ferm 4 milioane de români. Neparticipanții la urne sunt inexistenți, nu se poate contabiliza nici o poziție a lor pentru că au ales să nu se pronunțe pe această temă. În trecut fie spus, mulți nu s-au prezentat la urne și din cauza spaimei că ar putea pierde locul de muncă mai ales în aceste timpuri când, nu-i așa, totul e sub o lupă iar cei care nu sunt în trendul libertăților sexuale sunt catalogați ca ființe inferioare din punct de vedere spiritual. Așadar, singurii care contează din perspectiva jocului democratic direct (aceasta fiind definiția referendumului) sunt cei 91,56% de cetățeni care au spus DA căsătoriei reglementată deja de Codul civil și cei 6,47% care au optat pentru NU.
3. Anumiți propagandiști - chiar din mediul specialiștilor și chiar ca funcționari ai statului (care în mod categoric au obligația de a fi echidistanți și de a respecta legislația în vigoare) - în mod nedeontologic și pe bani publici sunt activi în încercarea de a introduce în mentalul social românesc o cultură a diversității, proLGBT, încălcând libertatea de conștiință.

Numai că această propagandă nu poate fi desfășurată decât în limitele cadrului legislativ funcțional în prezent.

Citesc într-un studiu științific[1]: „libertatea celor care încă mai cred că o căsătorie se întemeiază, în mod natural, pe uniunea dintre o femeie și un bărbat este deja periclitată, de vreme ce etichetările intră în sfera art. 5 din OUG nr. 31/2002, care prevede că fapta persoanei de a promova în public idei, concepții

sau doctrine fasciste ori rasiste se pedepsește cu închisoare între 3 luni si 3 ani si interzicerea unor drepturi. Iar art. 2 defineste organizatia cu caracter fascist sau nazist”.

Această calificare are ca temei un set de „principii” adoptate de un număr de 29 de reprezentanți ai unor organizații non guvernamentale, activiști radicali pentru drepturi sexuale cu intenția de a-și promova propria agendă, la o întâlnire denumită Conferință desfășurată la Yogyakarta (Indonesia).

Dacă am duce raționamentul logic, prin metoda reducerii la absurd a preluării *sine qua non* a unor astfel de principii, ar trebui să includem în normele interne și alte modele normative, de altfel cu mult mai lăudabile, cum ar fi cel statuat de Statul Israel de exemplu, în materia căsătoriei și divorțului care conferă doar liderilor religioși, rabinilor, dreptul „de a lega și dezlega” legătura consensuală a căsătoriei! Astfel, de ce să nu preluăm ca și preoții noștri să aibă același statut?! De ce să nu impunem sancțiuni civile de nulitate absolută sau amenzi pentru căsătoria civilă exclusiv celei religioase, chiar și pentru ateii declarați, așa cum prevede legislația comparativă enunțată mai sus!?

Sau în orice altă materie sau chestiune discutată la cercuri, întruniri prietenești, care au loc în orice localitate din univers, de ce să nu fie transpuse în sistemul de valori normative în dreptul intern?!

Dacă în decursul timpului și cu respectarea legilor în vigoare, se va ajunge ca societatea în ansamblu să accepte, să împrăzieze ca un dat cultural inestimabil, valorile educației de gen, atunci se va reglementa efectiv și se va da o recunoaștere legală și judiciară, la nivelul social și public.

În prezent, viața privată și de familie este protejată în sensul său de intimitate. Adică atitudinile din spațiul domestic rămân la libera alegere a celor care îl ocupă, cu condiția, desigur, să nu lezeze pe celălalt sau pe terți iar statul intervine numai în cazuri limitativ prevăzute și dacă există o sesizare a persoanei vătămate. Astfel, femeia și bărbatul, mama și copiii, bunicii cu nepoții, bonele cu cei pe care îi îngrijesc, colegii/ele de cameră în mediile studențești – au beneficiul de a se bucura de spațiul privat așa cum vor! Statul nu intervine!

În schimb, externalizarea relațiilor din acest spațiu sacru, la nivelul public al drepturilor și obligațiilor, este recunoscută legal în mod expres și limitativ de lege. Astfel, obligațiile de creștere și educare armonioasă a copiilor sunt instituite

de Codul civil în sarcina părinților sau ocrotitorilor legali și nu a bunicilor, bonelor, mătușilor decât în cazuri de excepție. Dreptul de moștenire sau de căsătorie de asemenea se raportează la legislația în vigoare!

Dorințele sau dezideratele nefinalizate în opera legiuitorului nu au nici o protecție. Așa cum, de exemplu, în mediul magistraturii se constată dorința participării, și chiar există manifestări singulare, de participare activă la viața politică. Dar, până la modificarea efectivă a Codului deontologic, acestea se înscriu la interdicții.

Contrar a ceea ce susțin cu entuziasm proLGBT-iștii, Curtea Constituțională a României, în Decizia de răsunet nr. 534/18.07.2018, Coman Hamilton, tocmai aceste principii le consfințește prin motivarea publicată de curând că: "Bucurându-se de dreptul la viață privată și de familie, persoanele de același sex, care formează cupluri stabile, au dreptul **de a-și exprima personalitatea în interiorul** acestor relații și de a beneficia, **în timp și prin mijloacele prevăzute de lege, de o recunoaștere legală și judiciară a drepturilor și îndatoririlor corespunzătoare**".

Iată că "în timp și prin mijloacele prevăzute de lege", nu înseamnă excluderea din societate, exterminarea, împușcarea celor care în exercitarea libertății de conștiință nu sunt de acord cu această viziune.

Nu se poate consfinți într-o societate care se enunță a fi perfectă, emancipată, superioară, o dictatură de nivel Nero, Hitler sau cea a lagărelor de concentrare comuniste, creând un apartheid pe criteriile „delictului de opinie” exprimat într-un cadru perfect legal și democratic.

Pe de altă parte, raportându-ne la cadrul normativ în vigoare, discriminarea persoanelor de altă orientare sexuală în România este o problemă falsă, pentru că în practica judiciară contemporană nu există nici un caz, în care un cetățean român să fi acționat în judecată o persoană fizică sau juridică pentru discriminare pe criteriul orientării sexuale. Causa debendi al hotărârii proaspăt motivată de Curtea constituțională constituindu-l în fapt doar dreptul de ședere în România în favoarea unui cetățean american și care oricum e singulară.

Oricum, orice modificare a cadrului normativ existent în materia drepturilor constituționale privind relațiile între persoane de același sex, nu se va putea face decât printr-o Lege de modificare a Constituției care, obligatoriu trebuie să reia

sufragiul de tip referendum, de data aceasta de echipa care propune schimbarea status quo-ului existent în prezent.

Ratificarea Convenției de la Istanbul, care este invocată acum ca sprijin pentru acțiunile LGBT, s-a realizat prin încălcarea art. 11 alin. 3 din Constituția României, deoarece, în dispozițiile referitoare la noua denumire a genului, tratatul încalcă valori ale Constituției României: libertatea de conștiință, de gândire, integritatea fizică și psihică, dreptul la informație, discriminarea - prin prezentarea stereotipică a bărbaților drept agresori - dreptul de prioritate a părinților la instruirea copiilor etc., motiv pentru care ratificarea este nulă de drept, pentru neîndeplinirea prealabilă a obligației de revizuire a Constituției interne printr-un referendum constituțional ca cel boicotat de grupările LGBT. Țări precum Bulgaria de exemplu au amânat semnarea acestui tratat, datorită opoziției unor lideri politici și religioși[2].

Judecător Carmen-Elena Chirilă

Note:

[1]

<https://www.juridice.ro/606431/inutilitatea-referendumului-adevar-sau-minciuna.html>.

[2]

<https://blacknews.ro/bulgaria-gerb-amanat-ratificarea-parlament-conventiei-istanbul-cauza-opozitiei-organizatii-religioase-politice/>.